

Navnlig vil en senere Eftersøgning af en Fødsel eller et Dødsfald betydelig lettes ved den givne Regel.

Bestemmelsen i 2. Stk. vil hovedsagelig have Betydning i København og de større Købstæder, hvor den angivne Fremgangsmaade allerede nu hyppig følges i Praksis, jfr. Bektg. 21. Septb. 1893 § 3 og § 4, 2. Stk.

Til § 6.

Naar saaledes alle Fødsler og Dødsfald indføres i de folkekirkelige Sognes Kirkebøger, opstaar endnu det Spørgmaal, om ikke den samme Regel bør gælde for Ægteskabers Vedkommende. Efter de nu gældende Bestemmelser indføres i de nævnte Kirkebøger følgende Ægteskaber:

1) alle Vielser, foretagne indenfor Folkekirken (derunder ogsaa Vielser, forettede af Valgmenighedspræster, Lov om Valgmenigheder af 15. Maj 1903 § 18),

2) alle borgerlige Ægteskaber (Lov af 13. April 1851 § 6),

3) Vielser, foregaaede indenfor anerkendte kristne Trossamfund men udenfor det Distrikt, for hvilket vedkommende Præst har Anerkendelse (Cirkulære af 23. November 1896).

De eneste Ægteskaber, der ikke for Tiden indføres i Folkekirkens Bøger, ere altsaa dels Vielser, foretagne af en for et kristent Trossamfund udenfor Folkekirken anerkendt Præst indenfor det Distrikt, for hvilket der er meddelt ham Anerkendelse, dels Ægteskaber indenfor det mosaiske Trossamfund (Anordning af 29. Marts 1814 §§ 12 og 13, jfr. Plakat af 2. Februar 1849). Ogsaa disse Ægteskaber bør imidlertid, naar den til Grund for nærværende Lovforslag liggende Tanke skal gennemføres fuldt ud, indføres i Folkekirkens Kirkebøger. Talmæssig er dette ligesom for Fødsels- og Dødsanmeldelsernes Vedkommende en ganske betydningsløs Forøgelse af Tilmeldelserne, og det synes i borgerlig og statistisk Henseende at være et meget stort Gode, om saaledes alle Ægteskaber ligesom Fødsler og Dødsfald findes noterede i samme Protokoller. Paa den anden Side indskrænkes ikke derved i mindste Maade de anerkendte Trossamfunds Ret til at foretage Vielser og at føre deres egne Bøger samt udstede borgerlig gyldige Attester derom ligesom om andre af dem udførte kirkelige Handlinger.

En saadan Ændring i de gældende Regler om Ægteskabers Notering vilde vel

i og for sig kunne ske ad administrativ Vej, idet der alene udkrævedes et Paabud til Præsterne ved de anerkendte Trossamfund om at indberette samtlige af dem foretagne Vielser til vedkommende Sognepræst til Indførelse i Sognets Kirkebog — til Gengæld for denne Ulejlighed fritages de anerkendte Præster saa ganske for de statistiske Indberetninger — men man har dog fundet det rettest at optage en udtrykkelig Bestemmelse herom i Lovforslaget. Denne Bestemmelse angiver kun Grundreglen, medens den nærmere Gennemførelse maa ske ved administrative Forskrifter.

I Lighed med, hvad der gælder for Fødsler og Dødsfald, har man lagt det Synspunkt til Grund, at Indførelsen skal ske i Kirkebogen for det Sogn, i hvilket Vielsen foregaaer.

Bestemmelsen i 2det Stk. hviler paa de samme Hensyn som § 5, 1ste Stk.

Med Hensyn til borgerlig Ægteforening efter Lov af 13. April 1851 har man dog ment at maatte fastholde Reglen i den nævnte Lovs § 6 om, at Ægteskabet indføres i Kirkebogen for det Sogn, i hvilket Bruden for Ægteskabet havde hjem me. Man vilde nemlig ellers, navnlig i København og de større Købstæder, paabyrde Præsten i det Sogn, hvor Raadhuset er beliggende, et uforholdsmæssig stort Besvær, hvis alle Byens borgerlige Ægteskaber skulde indføres i hans Kirkebog.

Til § 7.

Medens den nugældende Regel efter Forordning af 7. Nov. 1827 hjemler Præsterne Ret til Betaling for enhver Attest efter Kirkebogen, der ikke udfærdiges i offentligt Øjemed eller iøvrigt særlig er undtagen, hvilken Betaling udenfor København er 6ø eller 33 Øre, i København det dobbelte, har man fundet det mest stemmende med Nutidens Forhold, at der om hvert i Kirkebøgerne indført Forhold kan kræves udstedt een Attest uden særlig Betaling. Hvis denne Attest bortkommer, saa at der senere maa begæres ny Attest, bør disse senere Attester betales, og denne Betaling bør da — dels af Hensyn til Præsterne, dels for at gøre de vedkommende interesserede i at opbevare Attesterne omhyggelig — vistnok være højere end den nu for alle Attester gældende. Herom saavel som om Attesternes Indhold og Form kunne dog formentlig de nærmere Regler gives ved kgl. Anordning.

Ved denne Anordning er man da sindet — paa Grundlag af et Forslag, der er